

mende sige, at jeg ikke er Tilhænger af, at Staten skulde bortselge Universitetet ved Auktion; tværtimod, jeg synes, Staten skulde oprette et Universitet til, nemlig et Universitet i Jylland, hvad der er stor Trang til, og hvad der ogsaa er stor Stemning for, endogsaa her i København iblandt de sagkyndige. Men jeg frygter for, at hvis man gaar hen og binder 7—8 Mill. Kr. i et Operapalads i København eller en stor Dobbeltscene, bliver der endnu mindre Udsigt til, at vi faar det Universitet i Jylland, som der trænges saa haardt til.

I det hele taget forekommer det mig ikke, at Argumentationen imod Ændringsforslag Nr. 2 har været særlig overbevisende. Man har jo ogsaa taget Lyrikken til Hjælp. Der er talt om, hvilken Arbejdsglæde og Arbejdslyst, hvilket Arbejdsmod der blev skabt gennem god Musik, og det er blevet fremstillet omtrent, som om hele Folket vilde hensynke i Dovenskab og Læthed, hvis Operaen blev opgivet af Staten. Det er, som sagt, Lyrik, der ikke har noget med Virkeligheden at gøre. Det vil vistnok være vanskeligt at bevise, at Operaen her i København har sat saadanne Spor, og jeg tror, man kan hævde, at i Provinsen er Befolkningen baade i By og paa Land lige saa flittig og kan hævde sig lige saa godt som Befolkningen i København. Og det samme gælder, naar der er Tale om, at Operaen og Musikken skulde kunne dæmpe de Vildfarelser, der er oppe i Tiden. Det er at skyde fuldstændig over Maalet. Sang og Musik kan naturligvis være oplivende, naar Arbejdet bliver for trivielt; men man kan dog ikke indrette det saaledes, at man sætter et Musikkorps paa hver Arbejdsplads for at skaffe Opmuntring, naar Arbejdet begynder at trætte, og at det f. Eks. skulde kunne fremme Arbejdslysten og Arbejdsglæden, at man om Søndagen skulde kunne gaa i en Statsopera i Stedet for i en anden Opera, kan jeg heller ikke indse. Skuespilscenen er der ingen, der agter at opgive. Den er det naturligt for Staten at tage sig af og støtte; det er jo nu en Gang en Nationalscene, Holbergs og Oehlenschlägers Scene, som det er sagt. Her er der i Virkeligheden en Tradition; men en saadan Tradition eksisterer ikke for Operaens Vedkommende. (*Gamborg: Jo!*). Nej, det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) mente, efter hvad der her er oplyst, i 1893, at man udmærket godt kunde skille sig af med Operaen, at det var naturligt.

Den Gang var Traditionen ikke nogen Hindring for en saadan Ordning, og i et saadant Tilfælde skaber 20 Aar ikke nogen Tradition. Kunde man altsaa gaa til det Skridt, og var det tilraadeligt den Gang, uden at Traditionen blev krænket, saa kan det ærede Medlem saamænd ogsaa godt staa paa samme Standpunkt endnu og gaa med til det, hvilket jo Ændringsforslag Nr. 2 tilsigter. Jeg vil i alt Fald hævde, at Opera og Ballet kan ikke sidestilles med Skuespillet som folkeopdragende Middel, og at den Kunst, der bydes i Operaen, ikke er saa tilgængelig eller virker saa umiddelbart som Skuespillet. Der skal visse Forudsætninger, ja, i mange Tilfælde en særlig Gave til for overhovedet at kunne nyde den højere Operakunst. Den bliver aldrig en folkeopdragende Faktor saaledes som Skuespillet, der paavirker alle, og som alle er modtagelige for. Jeg vil derfor gerne baade af Fornuften og af Hensyn til at skaffe Lighed med det øvrige Land, af Retfærdighedens og af økonomiske Hensyn anbefale det Ændringsforslag, der fremtræder som Nr. 2, til de højtærede Medlemmers Velvillie.

Gamborg: Jeg vil blot have Lov til at sige til den sidste ærede Taler, at naar han hævder, at mit Ændringsforslag ikke kaldte paa Offervilligheden, saa har han fuldstændig Ret. Vi vil netop ikke kalde paa Offervilligheden. Vi vil ikke overlade til private Rigmænd at afgøre, om vi skal have en Opera, og hvorledes en saadan Opera skal være.

Valdemar Nielsen: I Tilslutning til den Tale, det ærede 23de Medlem for Hovedstaden (*Gamborg*) holdt, skal jeg tillade mig at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger. Det ærede 11te Medlem for Hovedstaden (*Svend Koch*) ankede over, at Udvalget ikke var mødt mere enigt her i Salen, og i nogen Grad vilde det ærede Medlem lægge det over paa Formanden for Udvalget. Jeg vil dog mene, at det er urigtigt at gøre det. Naturligvis har Formanden en ret stor Magt i et Udvalg, men at en Udvalgsformand skulde kunne indpode de forskellige Medlemmer i Udvalget den samme Mening, som han selv har, kan man dog ikke for Alvor mene. I dette Udvalg, som bl. a. ogsaa jeg har den Ære at være Medlem af, har Uenigheden endogsaa været saa stor, at det praktisk talt har været umuligt blot at samle Medlemmerne i et eller to Mindretal.